

The
BLACK
SWAN
De Cygne **NOIR**

Rafael Sabatini

Rafael Sabatini

BLACK SWAN

Meisterkoch

THE BLACK SWAN

Copyright © Rafael Sabatini

Translation © Jan Činčura

Všechna práva vyhrazena.

Rozsah: 206 stran, 22 kapitol

Vydání: první

Vydal: Meisterkoch, Praha, 2025

ISBN: 978-80-908745-8-9 ePub

ISBN: 978-80-88513-01-8 PDF

I. MAJOR SANDS

Trojstěžník kotvil v široké zátoce Fort Royal, kde po krátké cestě z Barbadosu přistál, aby doplnil čerstvou vodu. Na stewarda a kuchaře na přídi lodi pokřikoval zkomolenou angličtinou a francouzštinou houf domorodců. Běloši, míšenci, černoši, Karibové, ti všichni se strkali a tísnili podél boku lodi, posedlí dychtivostí prodat ovoce a zeleninu. Židé ve svých člunech dotěrně nabízeli kakao, zázvor a koření.

Světlá, průhledně zelená voda zátoky byla jemně čerena východním větrem, který příjemně osvěžoval horký, sluncem prohřátý vzduch. Skrze stěžně a ráhna

Fort Royal s Mt. Pelée - dobová malba v Museum Greenwich

zakotvených lodí bylo vidět městečko Fort Royal. Bíle se odráželo od smaragdové zeleně ostrova Martinique, nad nímž do kobaltového nebe čněla sopečná hora Mont Pelée.

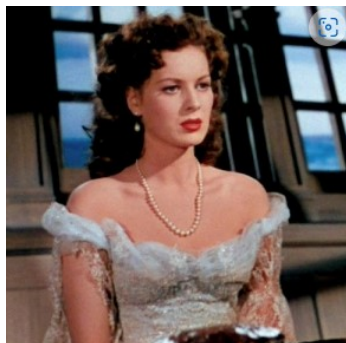
Mt. Pelée dnes. Městečko pod ním se nyní jmenuje Fort-de-France
image public domain

Bransome, kapitán lodi Centaur, stál na konci žebříku, kterým se vystupovalo na loď. Byl oděn v tmavomodrý kabát se zlatým lemováním. Střídavě se díval na židy, jichž nebylo možné se zbavit, a na velký člun, který odrazil od břehu ostrova a mířil k nim. Utíral si zpocené čelo a čekal. V parádní uniformě mu bylo horko, vzhledem ke své důstojnosti velitele si ji však oblékal vždy, když loď vplouvala do přístavu.

Ačkoli vanul vítr a plachtová markýza na palubě poskytovala majoru Sandsovi stín, přece jen trpěl vedrem. Své náchylnosti k tloušťce se nezbavil ani v tropickém Canceru. Dostal se tam před pěti lety, ještě když byl naživu

král Charles II. Sloužil u námořnictva a byl přesvědčen, že v Novém světě najde štěstí, jež ho doma tak vytrvale mýjelo. Jeho prostopášný otec prohrál a propil rodinný statek ve Wiltshiru, takže jeho dědictví bylo více než skrovné. Major sám však hazard nemiloval. Na rozdíl od svého otce měl chladný a vypočítavý mozek, který, je-li spojen s inteligencí, je nejlepší zárukou kariéry. Sands však příliš intelligence nepobral. Když mu byly okolnosti nakloněny, nepochyboval ani trochu, že se tak děje jeho zásluhou. Přijel do Karibiku hledat štěstí a také je zde našel.

To štěstí, které očekával, že vyhraje, odpočívalo na lehátku z rákosu. Vypadalo přímo rozkošně. Priscilla Harradinová byla štíhlá a měla krásné ruce i nohy. Pod širokou střechou klobouku se skrýval půvabný obličej, ve velkých očích se mísila tmavá modř nebe s průhlednou zelení vody, na kterou hleděly. Měla hedvábné šaty barvy slonoviny, vysoko přepásané a lemované zlatem. Lehce pohybovala vějířem z živě zelených a šarlatově rudých papoušcích per, v jehož středu bylo upevněno malé oválné zrcátko.

Maureen O'Hara jako Priscilla v hollywoodském filmu Black Swan z r. 1942

I její otec sir John Harradin hledal útočiště v Karibském moři. Přítel u dvora mu opatřil místo guvernéra Antiguy. Když ho předčasně skosila tropická horečka, zanechal své dceři značné dědictví a pěkný statek v rodném Kentu. Přál si, aby se vrátila do vlasti k jeho sestře, která jí měla být patronkou.

Priscilla ho bolestně postrádala a jen pozornost a přátelství majora Sandse ji ochránily před naprostou sklíčeností a pocitem opuštěnosti. Bartholomew Sands sloužil jako zástupce jejího otce, dlouho žil v guvernérově domě a Priscilla ho považovala takřka za člena rodiny. Byla ráda, že jí v té těžké době byl oporou, a ještě šťastnější byl major, když se o něj takto opírala. Nedoufal, že by po siru Johnovi dostal místo guvernéra, neboť předpokládal, že o tom víc rozhoduje přízeň dvora než nadání nebo zkušenosti, a dvůr bezpochyby vyšle z Londýna nějakého šaška, aby na uvolněné místo nastoupil.

Proto byl přesvědčen, že nyní je jeho hlavní povinností věnovat se Priscille. Řekl jí to a ona byla dojata jeho nesobeckou šlechetností. Myslela si totiž, že se kvůli ní vzdává místa guvernéra, a Sands neměl nejmenší úmysl jí tu domněnku vyvracet. Naznačil jí, že by se jím sice snadno mohl stát, ale to, že by ho mohla potřebovat, je pro něj důležitější než vše ostatní. Plavba do Anglie bude dlouhá a plná nebezpečí. Ujistil ji, že představa, že by měla cestovat sama, bez ochránce, je pro něj nesnesitelná. A významně dodal, že by to jistě bylo i přání jejího otce, aby ji doprovázel. Priscilla sice měla proti jeho oběti námitky, ale těm nevěnoval pozornost.

Ačkoli byl major výrazným zjevem – o čemž ho uspokojivě ujišťovalo jeho zrcadlo – přece jen byl mezi nimi značný věkový rozdíl. Priscille nebylo ještě ani dvacet pět, zatímco major Sands již překročil čtyřicítku a pod zlatou parukou plešatěl. Cesta mu však měla umožnit sblížení a dokončení díla, které tak slibně začal. Byl by vskutku hňupem, kdyby nedosáhl, aby tato žádoucí žena a její ještě žádoucnější majetek mu nebyly zaslíbeny dříve, než zakotví v Plymouthu.

Major Sands znal sám sebe a svůj šarm natolik, aby mohl směle očekávat výsledek. O tom byl zcela přesvědčen, když se nyní ve své židli naklonil blíže k Priscille, aby jí ve stříbrné míse nabídl peruánské ovoce, které pro ni opatřil, chtěje naplnit i její nevyjádřené přání. Pohrávala si s purpurovou přikrývkou se zlatými třásněmi, kterou jeho starostlivé ruce přinesly z kajuty, aby ji přikryly. Mile se přitom na něj usmála.

„Jste o mne tak starostlivý, majore Sandsi, že je takřka nezdvořilé cokoli odmítnout, co mi přinášíte. Oh.“ Mávla svým zelenorudým vějířem.

Předstíral špatnou náladu, která ostatně nebyla až tak předstíraná: „Nic vám už nepřinesu, budu-li pro vás až do konce života majorem Sandsem. Jmenuji se Bartholomew, madam, Bartholomew!“

„Pěkné jméno,“ poznamenala žertovným tónem, „ale příliš pěkné a dlouhé, aby se všedně užívalo v tom horku.“

Na tuto poznámku odpověděl takřka dychtivě a poučoval ji: „Mí přátelé mne nazývali Bart, bylo to jméno, kterým na mne vždy volala má matka. I vy mi tak můžete říkat, Priscillo.“

„Tak to se cítím poctěna, Barte,“ zasmála se a on se zaradoval.

Další čtyři údery zazněly od lodního zvonu. Priscilla se na lehátku netrpělivě posadila.

„Osm úderů a stále jsme ještě nezvedli kotvy. Kapitán Bransome řekl, že jsme měli už vyplout, zajímalo by mne, co nás tady stále zdržuje.“ Povstala a vyšla ze stínu markýzy. Major Sands vstal současně s ní a stál nyní po jejím boku u zábradlí vyvýšené zádě.

Židé ve svých loďkách byli již na cestě zpět k pobřeží. Domorodci se vzdalovali, jen někteří ještě vtipkovali s námořníky, kteří se nakláněli přes zábradlí paluby. Avšak

velký člun, jež pozoroval kapitán Bransome, se nyní rychle přibližoval k boku jejich lodi. Kormidloval jej jeden z polonahých Karibů a druhý klečel na přídi, aby zachytil lano hozené z lodi. Ze sedátka člunu se zvedla štíhlá, pružná postava muže, oděného ve světle modrý oblek se stříbrným lemováním. Bledě modré pštroší pero vlálo nad širokou střechou jeho černého klobouku. Ruka v jemné rukavici, vyčnívající z obláčku luxusních krajek, se natáhla, aby se přidržela provazového žebříku.

„K čertu,“ zvolal major Sands v úžasu nad tou parádou. „Kdo to je?“

A jeho údiv ještě vzrostl, když uviděl, jak ten vymóděný hejsek obratně šplhá po komíhajícím se žebříku. Následoval ho mladičký míšenec v bavlněné košili a krátkých nohavicích z kůže. Nesl plášť, rapír a dvě pouzdra z purpurové kůže, vyztužené stříbrným kováním, z nichž vyčnívaly stříbrné pažby pistolí. Příchozí se u zábradlí lodi na okamžik zastavil. Pak vstoupil na palubu, sňal klobouk a zdvořile odpověděl na stejně zdvořilý pozdrav kapitána.

Kapitán vydal rozkaz a dva námořníci přiskočili k boku lodi a spustili z lanové kladky dolů ke člunu plátěný závěs. Naložili napřed jednu, pak druhou truhlici.

„Zdá se, že zde zůstane,“ řekl major Sands.

„Dělá dojem významné osoby,“ podotkla.

Major se k ní obrátil a živě odporoval. „Soudíte podle jeho hejskovské parády. Avšak zevnějšek může klamat, má drahá. Pohleďte na jeho sluhu, je-li vůbec ten taškář sluha. Spíš dělá dojem bukanýra.“

„Jsme v Karibiku, Barte,“ odpověděla.

„Máte pravdu a ten kavalír se sem jaksi nehodí.“

Bocman pronikavě zapískal, námořníci spěchali na svá místa, na lodi bylo náhle živo. Skřípění rumpálu a řinčení

řetěží oznamovalo, že zdvíhají kotvu. Množství rukou se natahovalo, aby napnulo plachty.

Majorovi bylo nyní jasné, že odjezd se zdržel proto, že čekali na toho nového cestujícího. Byl mrzutý, že jeho důvěrný vztah s Priscillou jako jediných cestujících na Centauru bude tímto mužem narušován.

II. MONSIEUR DE BERNIS

První setkání se událo ve velké kajutě, kde byl podáván oběd a toto seznámení jen zvýšilo napětí.

„Monsieur Charles de Bernis,“ představil ho kapitán Bransome.

Jemná, plynulá angličtina se sotva znatelnou stopou galského přízvuku stěží prozrazovala jeho národnost. Že byl Francouz, mohli poznat nanejvýš podle nonšalance pohybů a dvornosti, která se anglicky bledým očím majora zdála přemrštěná.

Sands byl již od počátku přesvědčen, že nový známý bude nesympatický, a byl rád, že u něj žádné sympatické vlastnosti nenašel. A i kdyby nebylo vůbec nic, co by mohl tomu muži vytknout, pak stačil jeho cizí původ sám o sobě. Major totiž vznešeně pohrdal každým, kdo neměl jako on to štěstí být narozen v Británii.

De Bernis vypadal na pětatřicet, měl výrazný nos i bradu a tenký černý knír. Neopětoval hned zájem svých spolucestujících, choval se k nim odtazitě a zdvořile. Při obědě mluvil jen o cíli své cesty.

„Tak když nechcete zakotvit na Mariegalante, kapitáne, nechápu, proč by to bylo tak obtížné mne nechat člunem vysadit na břeh. Jak by vás to tak moc zdrželo?“

„Musel bych uhnout směrem na Guadeloupe,“ odpověděl Bransome. „Ale je to má poslední cesta a přál bych si, aby byla klidná a bezpečná. Mám doma v Devonu ženu a čtyři děti, je již na čase, abych se k nim vrátil. Proto se takovému pirátskému hnízdu jako je Guadeloupe velkou

oklikou vyhnu. Stačí už jen to, že vás musím dovézt na Sainte Croix.“

„Ah tak...“ Francouz se usmál a mávnul rukou.

Bransome se zamračil nad tím opovržlivým gestem: „Jen se smějte, Mossoo, smějte se, vím však co říkám. Vaše francouzská Západo-indická společnost je dost podezřelá. Chtějí co největší zisky a neptají se, odkud zboží pochází. Mnohý náklad se dostane do Sainte Croix, aby se tam prodal za desetinu své ceny. A tahle společnost se na nic neptá, když může obchodovat tak výhodně. Pravda je nabíledni, přímo řve!“

Aby svou řeč zdůraznil, uhodil do stolu velkou pěstí.

„Slíbil jsem, že vás dovezu do Sainte Croix, a už to je dost nebezpečné.“

Priscilla se náhle zachvěla: „Mluvíte o pirátech, kapitáne Bransome, je to tak?“

„Ano, je to tak.“

Major se obával, že by ji to mohlo rozrušit, a snažil se ji uklidnit. „O tom se nemluví před ženou. A ostatně – tím se dnes už jenom straší.“

„Oho!“ kapitán Bransome nadul tváře.

„Piráti,“ řekl major Sands, „byli problém včera.“

Kapitán sarkasticky odpověděl: „Takže je tedy dnes stejně bezpečné plout po Karibiku jako na každém jiném anglickém rybníku, eh.“

Pak se už věnoval obědu, zatímco Sands, jehož chování bylo náhle přívětivější, se obrátil k de Bernisovi:

„Nejedete s námi tedy dál než do Sainte Groix?“

„Ne.“

Lakonická odpověď nepovzbuzovala k dalším otázkám. Ale Sands se nedal odradit:

„Budete obchodovat v Sainte Groix?“

„Ne. Budu tam hledat loď, která by mne dovezla do Francie.“

Major byl zmaten. „Vždyť byste mohl cestovat naší lodí až do Plymouthu a odtamtud člunem přes Kanál.“

„Zajisté, na to jsem nepomyslel,“ odpověděl de Bernis.

Major si náhle uvědomil, že příliš mnoho mluví. Zalekl se, když uslyšel Priscillu:

„Ale pomyslíte na to nyní, že ano, monsieur?“

Když Bernis na ni pohlédl, zazářily mu oči, avšak jeho úsměv byl vážný:

„Mademoiselle, vy byste dovedla přimět každého muže, aby o tom uvažoval.“

Major Sands zavětril jednu z galských dvorností. A Bernis dodal s ještě vážnější tváří:

„Avšak mne v Sainte Croix očekává přítel, se kterým jsem dohodnutý, že poplujeme do Francie společně.“

Major ho přerušil, v jeho hlase byl slyšet údiv:

„Myslel jsem si, že jste chtěl vystoupit v Guadeloupe a že Sainte Croix je nejdál, kam je kapitán ochoten vás zavézt.“

Francouze však do rozpaků neuvedl. Pomalu se k němu obrátil, jeho úsměv byl nyní spíše ironický než vážný:

„Proč odhalujete nevinnou lež, kterou jsem udělal ze zdvořilosti. Je to od vás spíše zchytralé než laskavé, majore.“

Major Sands zrudl. „Nač je třeba podvádět?“

„Dodejte tedy ještě, nač je třeba zdvořilosti. Každý dle svého vlastního mínění, pane. Usvědčil jste mne ze lži a dal jste tím najevo svou upřímnost. Jste obdivuhodný svým způsobem.“

„Nemohu s vámi souhlasit.“

„Nechť tedy mademoiselle mezi námi rozhodne,“ zval ji Francouz s úsměvem k účasti na hovoru.

Avšak Priscilla potřásla zlatými kadeřemi: „To by znamenalo rozhodnout na úkor jednoho z vás.“

„Promiňte. Tak ponecháme spor nerozhodnutý.“

Obrátil se znova ke kapitánovi, aby změnil téma hovoru. „Říkal jste, myslím, že zakotvíte na Dominice.“

Major měl ale nepříjemný pocit, že byl ponížen. Nedalo mu to klidu, a když byl po obědě s Priscillou na palubě, dal jí najevo svou zlost.

„Nemyslím, že z toho ten Francouz měl radost, když jsem ho tak zkrotil.“

Stěží ovládaná nenávist, kterou při obědě dával major najevo, urážela její smysl pro slušnost. V jejích očích vedle zábavného Francouze neobstál a jeho nadutost ji dráždila:

„Vy jste ho zkrotil? Ani jsem to nezpozorovala.“

„Nezpozorovala?“ Bledé oči rostly v jeho obličeji. Pak vybuchl ve smích. „Zřejmě jste snila, Priscillo. Nedávala jste pozor. Dal jsem mu patřičně najevo, že se nedám jen tak ošálit. Odhalím vždy rychle každý podvod. Bylo mu nepříjemné, že jsem ho tak rychle prokoukl.“

„Ovládal skvěle svou nelibost.“

„Ale ano! To nepopírám. Přesto jsem viděl, že jsem se ho dotkl. Nepozorovala jste rozčilení, které se skrývalo za jeho přetvářkou? Zajímalo by mne, co má za lubem. Co skrývá.“

„Ať je to cokoli, nemyslím si, že by nám bylo něco po tom,“ odtušila.

„Jste si snad příliš jistá. Nakonec jsem důstojníkem Velké Británie a je mou povinností, starat se o vše, co se přihodí v anglických vodách.“

„Nač se starat? Za den nebo za dva nás zase opustí.“

„Jen aby to již bylo, díkybohu.“

„Nevím, jaké máte důvody k díkům. Monsieur de Bernis by byl na naší cestě zábavným společníkem.“

Major povytáhl obočí. „Zdá se vám zábavný?“
„A není snad? Jak vtipně se hájil, když jste mu
vypověděl válku.“

„Vtipně! Bože! Je to nejtěžkopádnější lhář, s jakým jsem
se kdy setkal.“

Černý klobouk s vlajícím modrým perem se objevil na
můstku vedoucím z mezipalubí. De Bernis vystoupil na
palubu a přidružil se k nim. Majoru Sandsovi se to zdálo
dotěrné. Avšak Priscilliny oči zazářily. Usadila se na
lehátku tak, aby mu udělala místo, a zvala ho, aby usedl
vedle ní. Major Sands s mrazivou zdvořilostí zastíral svou
zlost, jak nejlépe mohl.

Martinique mizel za zádi lodi v mlze a Centaur směřoval
s napjatými plachtami na západ. Na jeho palubě vanul
příjemný vánek.

De Bernis mluvil o proudění větrů jako někdo, kdo je v
tom odborníkem. Mínil, že mají štěstí, jelikož v tomto
ročním období vane vítr většinou přímo od severu a udrží-
li se toto počasí, budou u ostrova Dominica již nazítří před
svítáním.

Major Sands nechtěl zůstat pozadu a dával najevo své
znalosti podivováním se nad rozhodnutím kapitána přistát
na ostrově, který má jen jednu malou francouzskou osadu
Roseau. Pohotovost Francouzovy odpovědi ho zarazila.

„Pro nákladní loď nemá přistání u Roseau žádný
význam. Souhlasím s vámi, majore. Avšak pro kapitána,
který obchoduje i na vlastní účet, to může být výhodné.“

Správnost jeho domněnky se potvrdila nazítří ráno,
když zakotvili u Roseau.

Bransome, jenž obchodoval v zastoupení majitelů lodi i
sám za sebe, si jel pro náklad kůží, pro který si v nákladním
prostoru lodi nechal dostatek místa. Věděl o několika
zdejších francouzských obchodnících, od kterých kupoval

o polovinu levněji než v Martinique nebo kdekoli jinde. Práce Karibů, kteří zvířata zabíjeli a stahovali z kůže, byla levnější než práce černošských otroků v jiných osadách.

Protože je nakládání kůží mělo zdržet den nebo dva, navrhl de Bernis svým spolucestujícím výlet do nitra ostrova. Návrh byl Priscillou nadšeně přijat a byl tedy okamžitě schválen.

Na břehu si opatřili koně a všichni tři se vydali na cestu, aby viděli přírodní divy Dominiky. Bylo tam jezero s víří vodou a úrodná rovina zavodněná Layou.

Major tvrdil, že potřebují ozbrojený doprovod, avšak de Bernis je ujišťoval, že domorodci jsou ochotní a laskaví lidé, kterých není třeba se bát.

„Kdybychom zde nebyli bezpečni,“ dodal, „nestačila by celá lodní posádka na to, aby nás ochránila, a já bych ani žádný výlet nenavrhl.“

Priscilla jela na koni mezi oběma svými kavalíry, svou pozornost však věnovala skoro výhradně Bernisovi. Major

Dominica - The valley of Roseau - image on Wikimedia Commons

se vztekem pozoroval, že de Bernis je zřejmě obdařen zvláštní přitažlivostí pro krásné pohlaví. Uspokojovalo ho však vědomí, že za den, za dva tenhle chlapík zmizí z jejich života. Nechápal, co Priscilla na tom hejskovi nadchlo, že mu věnuje tolik pozornosti. V porovnání s jeho vlastní solidností byl přece jen šašek. Bylo nepochopitelné, že Priscilla se nechala zaslepit tím pozlátkem.

Věděl však, že i nejlepší z žen nemají často dostatek pozorovacího nadání. Kdyby se ale nějakým způsobem pobyt toho taškáře prodloužil, byl by se jistě dozvěděl o jmění, které Priscilla zdělila, a bezpochyby by hned rozvinul své svůdnické umění.

Ještě téhož večera se potvrdilo jeho podezření. Na pobřeží, kde sestoupili z koní, se setkali se starým, otrhaným Francouzem, zapáchajícím po tabáku a rumu. Byl to jeden z kupců, od kterých kapitán Bransome kupoval kůže. Muž se před nimi zastavil a udiveně se díval na Bernise. Pak se jeho hrubý obličej rozzářil úsměvem a smekl klobouk.

Major Sands nerozuměl francouzsky, ale pochopil nestoudně familiární tón pozdravu.

„C'est bien toi, de Bernis? Pardieu! Je ne croyais pas te revoir.“ *(Jsi to skutečně ty, de Bernisi? Přísámbohu! Nemyslel jsem, že se s tebou ještě shledám)*

De Bernis odpověděl na pozdrav rovněž přátelsky ironickým způsobem.

„Et toi, mon drole? Ah, tu fais le marchand de peau maintenant?“ *(A ty, chlape? Stále ještě obchoduješ s kůžemi?)*

Major Sands a Priscilla nerušili de Bernise v rozhovoru s jeho podivínským známým a jeli dál. Major zvědavě poznamenal:

„Zvláštní setkání našeho jemného kavalíra. Když ho budu posuzovat podle jeho přátel, podivuji se stále víc, kdo by ten člověk mohl být.“

Ale Priscillu již nudil jeho strojený údiv. Věděla, že život v koloniích skýtá seznámení s nejpodivnějšími lidmi a že usuzovat dle toho je buď ukvapené, nebo hloupé. To dala také najevo.

„K čertu, madam! Vy ho hájíte?“

„Nemyslím, že byste ho chtěl osočit, Barte. Ostatně on nikdy netvrdil, že k nám přichází z Versailles.“

„Asi jen proto, že pochybuje, že bychom tomu věřili. Fuj. Ten člověk je dobrodruh.“

Její souhlas ho zarazil.

„Myslím si to samé,“ usmála se roztržitě. „Miluji dobrodruhy i dobrodružství.“

De Bernis, který se k nim blížil, ji zachránil před dalším majorovým kázáním.

Avšak Sands na její odpověď nezapomněl, a když byli po večeri shromážděni ve velké kajutě, začal znovu mluvit o setkání s otrhaným obchodníkem.

„To byla zvláštní náhoda, monsieur de Bernis, že jste se zde, na Dominice, potkal se známým.“

„Skutečně zvláštní náhoda,“ odpověděl pohotově Francouz. „Byl to starý přítel z války.“

Major zvedl obočí. „Vy jste byl vojákem, pane?“

De Bernis se podíval na tazatele a v jeho očích zazářilo neobvyklé světlo.

„Oh, jen z módy,“ řekl nakonec. Pak se obrátil k Bransomovi, který již odložil svou evropskou parádu a měl nyní na sobě pohodlnou bavlněnou košili a kartounové kalhoty. „Byl to Lafarche, kapitáne, vypravoval mi, jak s vámi obchoduje.“

Pak pokračoval. „Sloužili jsme spolu pod Sieur Simonem v Santa Catalině a bylo nás málo, kteří jsme přežili španělský vpád Guzmána. Skryli jsme se v kukuřičném poli – Lafarche, já a ještě dva. Uprchli jsme, když již bylo vše ztraceno, v noci v otevřeném člunu a pokusili jsme se dostat se na širé moře. Byl jsem zraněn, levou ruku jsem měl zlomenou. Ale, jak říkají Italové, není zla, aby nebylo též k něčemu dobré. Zachránilo mi to život. Se zraněním jsem už nebyl schopen dalšího boje, a to mne zahnilo do onoho úkrytu, kde mne později ostatní tři našli. Pokud vím, zůstali jsme naživu jen my čtyři ze sto dvaceti mužů, kteří byli tehdy se Simonem v Santa Catalině. Když Guzmán dobyl ostrov, mstil se nelítostně, probodl každého, kterého zajal. Podlé vraždění. Svévolná ukrutnost.“

Zamyslel se a už dále v hovoru nepokračoval. Ale Priscilla ticho přerušila a žádala ho o další vyprávění.

Vyhověl jí a líčil, jak Mansvelt založil v Santa Catalině kolonii, jak obdělávali zemi, sázeli kukuřici a banány, sladké brambory a tabák. Zatímco naslouchala s pootevřenými rty a soucitnými očima, kreslil jí obraz kvetoucích plantáží. Vypravoval, jak potom Don Juan Perez de Guzmán připlul se čtyřmi loďmi z Panamy dobýt ostrov. Byl v obrovské přesile, ale na jeho vyzvání, aby se vzdali, odpověděl Simon hrdě, že chrání majetek anglické koruny a že se nevzdá, dokud jen jediný z jeho mužů bude živ. Krev se jim rozproudila v žilách, když líčil, jak statečně se malá posádka hájila proti španělské přesile.

Rozlítostnilo je vyprávění o vraždění, které následovalo, a o zkáze pracně obdělávaných plantáží. Když skončil, bolestně se usmíval. V jeho osmahlém obličeji se prohloubily vrásky.

„Španělé nám za to zaplatili v Porto Bello, v Panamě a na mnoha jiných místech. A jak zaplatili, můj Bože!“

Zamysleli se nad minulostí karibských osad, a i major, jakkoli se tomu bránil, byl zaujat Bernisovým živým vyprávěním.

Po večeri si de Bernis došel do kajuty pro kytaru. Posadil se na stoličku zády k oknu, které bylo otevřené na moře, a zpíval několik písní ze své rodné Provence, pak i živé písně španělské v dur tónině, jak se komponovaly v Málaze.

Byla tropická, jasná noc. Zpíval měkkým barytonem a Priscilla mu naslouchala s jakousi odevzdanou bolestí u srdce. I major Sands uznával, že de Bernis zpívat umí. Ale nedal se tím ovlivnit a stále zdůrazňoval rozdíl mezi sebou, svou hodností a tímto potulným cizincem. Dělal to opatrně, jelikož viděl, jaký ten člověk dělá dojem na nezkušenou Priscillu.

Vyšli později na zád' paluby a opření o zábradlí pozorovali nakládání kůží.

Karibové přivázeli kůže na prámech až k boku lodi, odkud je pak tucet chlupatých, až po pás nahých námořníků vytahovalo lanem nahoru na mezipalubí. Potili se v neúprosném vedru a oddychovali těžce námahou. Jiní námořníci se dole v začazeném šeru zabývali naskladňováním. Kapitán sám na práci dohlížel, jeho pihovatá tvář se leskla potem, pobíhal sem a tam, třídil, rovnal, a dokonce pomáhal při vytahování provazů.

Z chodby na zád' lodi vystoupil de Bernis. Měl v tom horku na sobě jen volnou bílou košili a krátké červené kalhoty. Pozdravil přátelsky Bransoma i loďmistra Sproata. Stál na vrchní palubě a pohlížel na prámy řízené nahými Kariby. Naslouchal hlasitým povelům francouzských námořníků. Zavolal na ně dolů, zasmáli se a chraptivě mu

odpovídali, řekl také něco námořníkům u mříží a všechny rozesmál. Když pak vystoupil na palubu kupec Lafarche, utíral si pot a žádal o doušek rumu, de Bernis strkal kapitána před sebou zadní chodbou a následoval ho s Lafarchem, máje ruku kolem jeho ramen.

„Obyčejný tvor, bez důstojnosti a smyslu pro kázeň,“ řekl major zhnuseně.

Priscilla se na něj ze strany podívala a sraštila obočí nad jemným nosem:

„Nesouhlasím s vámi.“

„Ne?“ podivil se a sundal lokty se zábradlí. „Když ho vidím, jak se přátelsky baví s tou cháskou. Kdybych byl v takové situaci, sám sebe bych litoval.“

„Však vám tohle nebezpečí nehrozí.“

„Děkuji, to ne!“

„Protože člověk si musí být sám sebou jist, aby se mohl snížit tak hluboko.“ Bylo to od ní trochu hrubé, ale jeho naduté chování ji podráždilo.

Strnul údivem. „Já... já vám nerozumím.“

Neúprosně vysvětlovala:

„Monsieur de Bernis je podle mne tím, kdo je povznesen nad malichernou starostí o svou důstojnost.“

Major se snažil skrýt svoji zlost a křečovitě se zasmál. Myslel, že posměch bude nejlepší odpovědí na takovou vzdorovitost.

„Bože! Jaká to domněnka! Potěšměkoště! Jakýpak myslíte, že se skrývá původ za tím oslnivým zjevem?“

„Jeho jméno, jeho chování, jeho...“

Nenechal ji domluvit a opět se zasmál.

„Jeho jméno? Míníte asi to ‚de‘. Mnohý si ten šlechtický přídomek přivlastňuje, i když na něj nemá nejmenší nárok. A víme vůbec, je-li to skutečně jeho jméno? Za jeho